

13286.

II. 26-52

YHB 8. 41672

A Társaság

Miksa királyi herceg.

Holzer
 cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
 divatháza
 Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

JOGI VIZSGÁKRA

(alapvizsgákra, szigorlatokra, államtudományi államvizsgákra), állam-
 számviteli államvizsgára, felelősséggel előkészítünk urakat, hölgyeket
 és vidékieket is. Vidékieknek speciális jegyzeteinket előre küldjük.
 (Allamszámvitelre: példatár, állami könyvek gyűjteménye.) (Jegyzetköl-
 csönzés. Díjtalan felvilágosítás. Szontágh Donáth jogi szemináriuma,
 Budapest, IV., Váci-u. 51. II. Személyes értekezés köznapokon d. u. 4-7-ig.

Urmánczy Nándorné Szakácskönyve

ára kötve 4 korona 40 fillér.

::: Jövedelme a háboru árváié. :::

Rácz Dániel

*Női felöltők, angol kossatümmök és alkolmi toillettek,
 blousok, pongyolák árúháza és mütermei*

Sürgöncim „Koberácz“
 Telefon: 167—02.

Budapest,
 IV., Rígyó-utca 2.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN

A TÁRSASÁG KIADÁSA. ÁRA 5 KORONA

Megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalában,
 Budapest, IV., Reáltanoda-u. 18. sz.

150 darabból álló, finom mintájú

ALT-WIEN

porcellán-készlet eladó.

Cím a kiadóhivatalban.

Báró Bianka fényképészeti müterme.

(Kirakat a Margitszigeten.)

Hűlönlegesség: színes foto-skizsekben.

Telefon: 95—18. Budapest, II., Margit-körút 1.

RADO FÉNYKÉPEZŐ

gépek teljes felszereléssel,
 az összes létező gyártmányok minden
 modellje kiváló jó optikával. Friss lemezek, filmek,
 prizmás vadász- és tábori távcsövek.

VADÁSZFEGYVER

garantált jó löképpésséggel páros ejektoros

HAMMERLES garnitúrák

Radó A. és Tsa cégnél. Budapest, Egyetem-tér 5.
 Telefon 105—82.

Fiatal lányok és asszonyok figyelmébe. Most jelent meg II. kiadásban

A FIATAL LÁNY OTTHON

Irta: ifj. Gonda Béla, „A női divat művészete“ szerzőjének legújabb műve.
 Tartalom: Az otthon. Leányszoba. Művészet, irodalom, zene. Társaság. Kézi-
 munkák. Öltözködés. Pályaválasztás. Háztartás. Fegyelem. Jótékonyág. Val-
 lás, hit. Család. Ara 4.50, postaköltség 30 fillér.
 Megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rose
 Sport

MHB 8.416

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

IV. évf.
26-ik szám.

Előfizetési árak: egy évre 28 kor., félévre 14 kor., negyedévre 7 kor. Egyes szám ára 60 fill.

Budapest,
1917. július 1.

A fiatalok.

Uj idők, uj emberek . . . Talán a korszellem is uj már a háboru harmadik évfordulója körül és kicsérélődtek a szivek a fásult keblek mögött. Egy kicsit megöregedett már valóban Európa és a régi frázis kiabáló valóság lett a nagy harcban. Ágyuk villanó fényénél, vértől pirosuló ég alatt torztükröben láttuk meg a halálra ért multat és régi elvek, megfakult világnézetek ráncos képére a Jövő napjának diadalmas hajnalsugara írta rá az ítéletet. És ez ellen az ítélet ellen nincs apeláta; uj idők, uj emberek, a fiatalok következnek.

Kicsérélődtek a szivek, más taktusban hallik az Élet dobogása és csak természetes, hogy a világ véres megújhedása a fiatalság himnuszát zengi. Nem véletlen az, hogy az ifju király ifju kormányelnököt állított Magyarországra élére. Az idők jele, a korszellem szava volt ez és nem is politikai válság volt, ami lezajlott az elmúlt hetekben, hanem eszmék értéke igazsággá ezen a forró nyáron. A véres tavaszok, a tüzes nyarak következnek most a világ ámuló tekintete előtt . . .

És jönnek a fiatalok, az uj eszmék zászlóartói, harcosai. Hosszu sorban, az élők rögzös útján, szemben a halál virágos mesgyéjével, mely a tulsó oldalon a dicsőség felé vezet. Itt is álmodik az ifju sziv, a törtető elme dicsőségről, itt is megrajzolja a jövő képét lelkeben, ám az élet dicsősége kétes, a harc nehéz, a babér könnyen hervadó, amit a közpálya terem.

Meghalni szép, meghalni dicsó a hazáért, de élni, tusakodni szörnyen nehéz és gyakran hálátlan áldozat. Csak az ifjuság, a fiatal erő vállalhatja merész elhatározással a jövő küzdelmeit. Az aréna, ahonnan fáradt öreg harcosok viszik félre egykor örökéletűnek hitt elveiket, a fiatalok viadalát várja. Uj idők életében uj emberek harcát és uj ember ma csak a fiatal lehet,

a kiben hit él, erő duzzad és akarat feszül. Merni kel ma nagyot, sarkaiból kell kiemelni a régi világot, herculesi munkák várnak az uj nemzedékekre, — kitől várhatunk ennyit? A fiataloktól . . . Az ifjuságtól várunk ma mindent, ami a jövő ígélet földjén érik, ami után sóváron epekedik a harcban kifáradt sziv.

Magyarországra ifjusága nagyon megfogyatkozott. Sokan mentek el azon a virágos uton, hogy soha többé vissza ne térjenek és csodálható-e, ha féltő szeretettel nézzük azokat, a kik az élet útján jönnek felénk, hogy kivegyék részüket a háboru után oly szépnek, oly erősnek remélt Magyarországra megalapozásából. Csodálható-e, ha becézzük őket, hiszen az ő harcuk nehezebb lesz, mint azoké, akik a becsület mezején ontották vérüket. Nehezebb lesz, mert az élet mindig nehezebb, mint a halál, de sohasem volt olyan nehéz, mint most, a világ-háboru katasztrófáját váró uj korszak küszöbén.

Ez a korszak nemcsak politikai elvek változását jelenti, nem pusztán világnézetek reformja lesz, — a vére cserélődik ki az embereknek, a népek bölcselete alakul át. Amit tegnap hittél, ma már nem igaz, amiben tegnap kételkedtél, ma már esküszöl rája.

Örökéletű változás lesz-e ez vajjon? Ki merné ezt mondani. Semmi sem uj és semmi sem örök a nap alatt és néha évtizedek alatt gyökeresen felfordul a világ, de bizonyos, hogy most uj ég, uj nap derül ránk, uj levegő fogja éltetni az embert és ebben a nagy átalakulásban, ebben a néhol véres, néhol vérnélküli forradalomban a fiatalságra a szó, az övé a teremtő erő és az igazság. Magyarország virága pompázik ifjusága teljében az elhullott, vérbe taposott szirmok helyén és ez a másodvirágzás oly drága nekünk.

Üdv neked, Magyarország élő, remélő, alkotó fiatalsága!

Miksa királyi herceg gépkocsiján.

Szeverin.

Irta Bónyi Adorján.

(Folytatás.)

Regény.

— Ah!

— Meg van lepetve, Szeverin úr? És az én feleségem erre elsápadt úgy-e és olyan indulatba jött, hogy Ön nem hitte volna erre képesnek. Persze, kegyed nem ismerte Stellát, csak a szerető nőt látta belőle, holott az asszonyok legtöbbször a szerelem pillanataiban álarcot visel. Tudniillik a lelkén. Az is meglepő volt úgy-e, hogy ez a szerető nő Szeverin úr kijelentései után szó nélkül a faképnél hagyta lovagját? Látja, látja, mindent tudok, kedves Szeverin úr.

— Dehát honnan? Nem értem.

— Egyszerű. A feleségem naplót vezetett. Ezt a naplót én utólag elolvastam. Csak a katasztrófa után. Mint látnivaló, a naplóban pontos följegyzések voltak. Szeverin fölegyenesedett.

Értem, Nemeshegyi úr, miért keresett föl. Szolgálatára állok. A dolgot hamarosan el fogjuk intézni. A segédek majd megbeszélnek, pisztoly legyen-e, vagy nehéz lovassági kard? Én ugyan még gyöngén érzem magam, de ez ne legyen akadály a hamisan túlessünk e kellemetlen ügy elintézésén.

Nemeshegyi elmosolyodott. Egy hideglelés mo-solygása volt, az ajkak torz vonaglása csupán; és föl-emelte tiltakozó kezét.

— Megálljunk, Szeverin úr. A dolgot másképp fogjuk elintézni. Ön meg fogja hallgatni a történet végét. Ezzel aztán be lesz fejezve az ügy.

Szeverin nem értette.

— Mindjárt meg fog érteni, — legyintett bánatosan Nemeshegyi — Ön tehát két hete elutazott. Három kurta nap telt el. Harmadik nap Stella is elutazott. Nem Ön után, ezt tudom, ezt hamarosan megtudtam. Nem is egyedül utazott el. Egy nem tul-

ságos előkelő, de annál vagyonosabb uriember volt az utitársa és ma már az Isten tudja, hol vannak. Érti, Szeverin úr? Egy igen vagyonos uriemberhez szegődött az én feleségem, vagy ha így jobban tetszik az Ön kedvese. Nekem éppen elég volt a keserüséget és szégyent máig egyedül hordozni; meg kellett mondani mindezt Önnek, talán érdekelni fogja a dolog?

Félig lehunytt szemmel, mint egy leskelődő állat, nézett rá a másikra.

Szeverin egy pillanatig hallgatott. Azután vállalt vont; ásitott; azt mondta:

— És csak ezért volt szives elfáradni hozzám? Nemeshegyi felpattant.

— Ez ocsmányság! — kiáltotta felhevülve.

Szeverin is fölállott. Egészen odaállott a másik elé; nyugodtan és fölényesen.

— Tessék? — mondta hidegen, gögösen, magasról. A szemek szikrázva tapadtak egymásra.

Akkor Szeverin csendesen kinyújtotta a jobbkezét és az ajtóra mutatott:

— Most már menjen az úr!

Nemeshegyi vörös volt és a keze összeszorult. Azután vette a kalapját és az ajtó felé tartott.

A keze már a kilincsen volt; már lenyomta; már csaknem künn volt; de akkor összecsuklott az egész ember; megrogyott és összeomlott; a feje lehullott szinte és a keze elernyedtt és a lába fölmondta a szolgálatot; visszafordult és rábámult Szeverinre.

— Szeverin úr!

Szeverin ugyanazon helyen állt és nem mozdult.

— Hát érdemes ez? — mondta Nemeshegyi és a hangja megcsuklott és törten zengett, mint egy falhozvert pohár. — Egy ilyen asszonyért? Hát érdemes ez!

Szeverin tudta, érezte, hogy nem érdemes, de nem felelt.

—Én eljöttem ide, — lihegte nehezen Nemeshegyi, — azt hittem, Önnek fájni fog ez a dolog, azt akartam, hogy ne csak nekem fájjon, tehát ha Ön már nem szereti, talán soha nem is szerette, — ki tehet arról? Bosszút akartam állni; hisz Ön is vétett valaha ellenem; de nem sikerült és ez kihozott a sodromból. Én nem vagyok gyáva ember, én szívesen meghalok, ha kell! — de kell? Ezért az asszonyért? Kell? Erdemli ez, hogy akármelyikünknek a vére hulljon miatta? Ostobaság lenne, Szeverin úr... hiszen tulajdonképp mind a kettőnket becsapott és megcsalt... oh be nagy oktalanság lenne! Hát igaz ez?

Szeverin is önkéntelenül azt mondta:

— Igaz.

Nemeshegyi megfogta a Szeverin kezét.

— Bocsásson meg, ha az imént valami rosszat mondtam. Ne bántsuk egymást. Olyan szegény ember vagyok, olyan nyomorult, annyira nincs értelme most már semminek... igaz van Severin úr, az ilyen csapást így kell fogadni: nyugodtan és felemelt fejjel és egy mozdulattal elintézni... de én olyan egyedül vagyok... és mégis köszönöm, hogy megtanított erre. Szeverin hagyta, hogy a meggyötört ember szoron-gassa a két kezét.

— Nem szabad kétségbe esni, ugy-e, Szeverin úr? Meg kell nyugodni, mosolyogni kell... de ha most már nincsen senkim... mindenem volt nekem... Stella...

Szeverin szórakozólag nézte az összetört, könnyes férfit.

— Gondolja azt Szeverin úr, hogy nem is voltam itt. Nem tud semmit és én... megyek már, Szeverin úr. Ne haragudjon rám, én nem haragszom magára, senkire sem ezen a világon, Isten bocsássa meg mindenkinek, ha szeret valakit, aki nem érdemes rá...

Nemeshegyi már régen elment és Szeverin még mindig ott állt és a becsukott ajtóra bámult.

Stella... Szerette ő ezt az asszonyt? Nem nagyon régen még vele álmódott, mi az hát, hogy most semmi fájdalmat nem érez?

A folyosón hangokat hallott. Figyelt. A Nóra kedves alhangját vélte hallani, amint kissé vontatottan magyarázott valakinek valamit.

Az ajtóhoz lépett. Most hallotta ruhája lágy suhogását és könnyű cipője enyhe kopogását, amint elhaladt az ajtó előtt.

Hallgatózott, mint egy gyerek.

Azután csönd lett ott künn, valahol csukódott egy ajtó.

Szeverin visszajött és szemébe tünt a levélcsomó, amiket épp ma délután rendezgetett. Legfőleg a Stella írása.

Fogta az egész csomagot és a gyöngéd szalagokkal, a gyöngéd betűkkel és az elmosódott parfumeok illatával hirtelen és határozottan vetette be a kályha falánk tűzébe.

Éjféle levél.

Valaki lassan elcsavarta a villanygombot, mire egyszerre szétömlött és felragyogott a tompa lámpa fénye.

Fölült az ágyra és hallgatózott. Az idősebb hölgy, kivel szobáját megosztotta, mélyen aludt, pontosan, egészségesen vette a lélegzetet és szomszédos ágyában meg sem mozdult.

Most könnyű, reggeli pongyolát öltött magára az ébredő. Fehér kis lábait, melyek megszégyenítették volna az augusztusi violát halaványságukkal, bebujtatta a kicsiny papucs bársonytorkába. És lopva, vigyázva, mint aki nagy rosszra készül, életében kétségtelenül először, gyáván és lábujjhegyen lépdegélt az asztalka felé, hol tentatartó állott és vékonyhegyű toll leskelődött mintegy várakozólag.

Leült az asztal mellé és levélpapírost vett elő, mely halványibolyaszínű volt, mint egy ijedt gyermekszem. Pillanatig gondolkodott, majd lassan megmártotta a tollat és a viola tinta lassan felszántotta hegyes és nyugtalan betűkkel a papiros finom mezejét.

Edison családja körében. Edison az amerikai lapok jelentése szerint új hajótípust talált fel, mellyel az amerikaiak a német tengeralattjárók ellen fognak harcolni.

«Kedves Hubert,

belátom, hogy végre irnom kell Magának. Csaknem minden nap felkeres levelével — oh, ez az egy, amit még nem vettek el tőlem! igen, a leveleimet nem nézik meg, ideadják, fölbonthatom és megtarthatom őket — és nekem most sok mondanivalóm lesz Magához. Hiszen oly régóta nem beszélgettünk!

Apám még mindig hallani sem akar Magáról és soha arról, hogy valaha egymáséi lehessünk. Nem tudom, miből van a szive és mit kívánna még tőlem súlyosabb bizonyítékot, hiszen egyszer már majd meghaltam Magáért. De ő ezt nem hiszi és makacsabb, mint valaha. És én mégis azt kérem Magától, Hubert, türelem!

Türelem: már nem sokáig kell várunk, azt hiszem, valami olyasmi jött közbe, ami nekem egy folytonosan erősbbödő gondolatot adott. Nem irhatom meg Magának, hogyan és miként gondolom én a dolgot, de hogy végre sikerülni fog, egészen bizonyos vagyok benne. Nem kell egyéb szegény ügyünk, boldogságunk megvalósulásához, csak egy jó ember. Egyetlen egy. És ilyen már van. Fáj ugyan nekem, hogy ennek a jó embernek majd nagy csalódást és erős fájdalmat fogok okozni, de édes Istenem, oly önző az ember és a boldogságról van szó. Maga ebből most mit sem ért, édes Hubert, de lesz idő, mikor majd azt fogja mondani, hogy nem vagyok egészen oktalan.

Magának semmi egyéb teendője nincs, minthogy várakozzék. Lehetőleg ne mutassa Magát! ne jöjjön ide. Maradjon békén Szászhegyen; keresse a mulatságokat és tegyen úgy, mintha felejtene engem. Hátha figyelik! Ha itt egyszer csak föltűnne, rögtön gyanut fognának, képesek lennének engem azonnal elvinni valami más helyre, messzire, hogy Maga ne jöhessen utánam. Tehát maradjon csak békén egy ideig a garnizonban.

Amikor majd tervem befejezéséhez közeledik, jóval előbb irni fogok Magának. És akkor majd jöhet. Emlékszik-e, hogy könyörgött egyszer annak idején, utazzam el Magával, akkor majd nem szólhatnak semmit és többé nem tehetnek egyebet, mint beleegyeznek a házasságba! — De én akkor még irtóztam attól a gondlattól. Nagyon szégyenletesnek találtam volna. Inkább meg akartam válni becsületesen és szépen az élettől, ha már annak úgy sincs előttem semmi értéke. Azóta sok minden történt. Oh, meghalni nem olyan könnyű és nem is jó. Élni jó, Hubert. És boldognak lenni. Ezért mindent érdemes.

Most már szívesen megyek Magával. Természetesen, a dolgot ügyesen kell intézni, hogy észre ne vegyék és meg ne akadályozzák. Előkészületek kellene hozzá; nem lehet, hogy Maga egyszer csak bekopogjon hozzám, a nyakába boruljak, lent vár a kocsí, beüljünk és többé hirt sem halljanak felőlem. Minden lépésemet ellenőrzik, erre a célra egy kellemes idős nőt adtak mellém, aki megbízható és megvesztegethetetlen, tehát előkészületek kellene, amikre én, mint láthatja, nem vagyok képes. Nőhöz különben sem illenek az ilyesmi. Maga hasonlóképp nem tehet semmit; Szamosvár oly kicsi hely. Magának itt csak az utolsó pillanatban szabad megjelennie. Mondjuk, ha reggel fog megtörténni, hát előző este érkezhetik meg a vonattal. Előbb nem, erre különösen kérem, féltem Magát és magamat is. Apáék oly okosak és oly vigyázók.

Egy harmadik kell tehát, aki helyettünk mindent elintézzon. Már van egy ilyen ember, Hubert, tehát legyen egészen nyugodt. Még nem tudom egész bizo-

nyosan, hogyan lehet majd a legjobban elintéznem az egészet, de bizom benne, hogy tökéletesen sikerülni fog.

Mint mondtam, idején értesíteni fogom magát. Akkor majd leírom a körülményeket, megmondom az időt, hogy mikor és a helyet, hogy hol kell Magának várnia, vagy megjelennie a jelentőséges órában.

Igen, Hubert, és az írásokat. Ezeket Magára bizom. Magának kell ezeket rendbehoznia, hogy mihelyest alkalmas helyre érkezünk, ne legyen ebben sem akadálya annak, hogy életünket végre a nagyvilág kívánságai szerint egybekössük.

Oh, milyen szép reménykedni, milyen jó szeretni és milyen jó lenne végre boldognak lenni! Isten legyen hozzánk jó és könyörületes és Magát különösen áldja meg, ezt kérem mindennap imádságaimban tőle. Én hiszem és várom a legjobbat és Magát, kedves Hubert, szivem mélyéből üdvözlöm. Nóra.

A levél elkészült. Nóra sóhajtvá tette le a tollat, átolvasta még egyszer és elgondolkozott. Ugy tetszett előtte, mindent megirt, amit szükségesnek vélt.

Mielőtt végkép lezárta volna, óvatosan megcsókolta mindazokat a helyeket, ahol Hubert nevét leírta a selymes papíron.

Az órák ez időtájt városszerte éjfél körüli időt mutattak.

Hullámok a sziv körül.

— Kedves Szeverin, — mondta Nóra halkan barátunknak, — délután beszélni szeretnék magával. Az olvasó három óra tájt üres szokott lenni. Donnerné is olyankor még déli álmát alussza. Kérem, jöjjön le háromkor az olvasóba.

Azután tovább ment a Fellegi kisasszony és ott hagyta a folyosón a meglepett és kábulatig fölzaklatott szerelmesét.

Szeverin boldogan elálmélkodott. Nóra beszélni akar vele... Vajjon mi mondani valója lesz? Istenem, hogy ragyog a nap és milyen édes és megbecsülhetetlen szó ez: élni...

Egész délután három óráig teli volt verőfényes elgondolásaival annak, hogy mit fog szólni neki Nóra? Végül már a percekét számolta és mikor a mutató pontosan jelezte a délutáni hármat, lement az olvasóba.

Nóra csak később jött be.

— Bocsásson meg, egy levelet kellett megírnom és kissé tovább tartott, mint gondoltam.

Szeverin elfogultan fogta meg a gyöngéd kezét. — Egyedül vagyunk, — mondta ragyogó szemmel.

Nóra körülnézett; mintha helyeslően bólintott volna; azután helyet foglalt közel a kandallóhoz, amely körül lágy és párás meleg sugárzott.

— Valamit el kell mondanom magának, Szeverin. Szeverin várakozólag helyezkedett el.

— Tegnap színházban voltunk, — mondta Nóra. Szeverin bólintott.

— Igen, én is ott voltam, Nóra.

— Tudom. Láttam magát. A földszinten állt, hátul és a látszóvét talán tulsokat is foglalkoztatta a mi páholyunk.

— Nem tehetek róla Nóra. Hiszen azért mentem el.

— Valószínűleg látta azt, Szeverin, hogy a második felvonás előtt egy urat mutattak be nekem.

— Igen, egy magas, őszülő ur volt, monoklival, elegáns, de az arca olyan, mint egy lárva. De nem ismerem.

(Folyt. köv.)

Pfeifer Ferdinánd-féle könyvkereskedésben

minden könyv kapható s minden folyóiratra elő lehet fizetni.

(Zeidler Testvérek)

Alapítási év 1841. Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 7. sz.

Zimmerauer műterem felvétele.

Hohenlohe-Schillingsfürst Franciska hercegnő, Miksa királyi herceg menyasszonya.

ELMENNI.

*Elmenni szépen,
Elmenni simán,
Ne jöjné senki,
Akárhogy hínám.*

*Tünnének erdők,
Tünnének völgyek,
Mennék, csak mennék,
Én meleg könycsepp.*

*Elmenni szépen,
Sehova, messze,
Fordulna vissza,
A ki keresne.*

*Lehunyt szemmel
Menni csak, menni.
Ne tudnék semmit,
Ne volna semmi.*

*Hajnali réten
Indulni halkan,
Lebegni, szállni:
Céltalan dallam.*

Harsányi Zsolt.

Darnay Kálmán egy ókori feltárt sírról vázlatot készít.

Darnay Kálmán.

— A sümegi muzeum jubileuma. —

Voltaképpen a sümegi állami muzeum jubileumáról kellene írunk június 30-ára, erről a nagybecsű kulturális intézetünkről, de maga az intézet és a jubileum annyira egybeforr a Darnay Kálmán nevével, hogy attól elválasztva el sem képzelhető.

Szentmártoni Darnay Kálmánt nem kell A Társaság olvasóközönségének bemutatni, ismeri őt jól rajongó Kisfaludy-írásairól, melyekben a Himfy dalainak szerzőjéről közöl romantikus rajzokat, édes-bús meséket, féltve megannyit a feledéstől, mint ahogy féltve őrizte meg muzeuma számára a Szegedy Róza poétájának minden kezevonását, amit egykor ott lelt a sümegi ház padlásán kincses ereklyeként, a magyar literatura örömére.

Igen, Darnay a rajongók ihletett szeptájából való, egész élete a régiség és a szép imádatában telt el s most, hogy a sümegi állami Darnay-muzeum negyven-éves jubileumát üli csöndes örömmel a tudós világ, mi egy iskolás suhancot látunk magunk előtt, aki barangolva járja a határt és régiség után kutat. Az előző évben már talált egy sarkantyut Sümeg omló falai alatt és 1877 június 30-án, tizenhárom éves korában föltárja a csabrendeki sirt s a hegyoldalban lelt ősi bronztárgyak egybegyűjtésével megveti a mai muzeum alapját.

Gyűjtésének első éveiben a régi pénzek és érmekek érdeklik a komoly gyerekifjút, aki évek sora alatt egy percig sem unja meg, amit elkezdett s mire felnőtt fiatalberré serdül, már a legkomolyabb archeologusok érdeklődését is fölkelte szorgalmas munkájával. Az 1882-ben megkezdett csabrendeki kutatások gyönyörű eredménnyel jutalmazták munkáját, — tiz év alatt másfélezernél több sirt ásott ki s évezredes multak emlékeit tárta föl.

Ennél is nagyobb sikere volt Darnaynak somlyói kutatásával. Itt kő-, réz-, bronz és vasleletekkel gazdagította kis muzeumát: mindmegannyi a legtöbbet érő hallstatti emlék, ami magyar földön napvilágra került. Sümegujhegyi ásatásának eredménye, több sírleleten kívül sok becses óskori bronz-ezüst, melyek Európa-

szerte híresek. Lelkesen kutat régi római táborhelyeken és pusztadörögdi kutatása alkalmával sok római emlék mellett egy Marsnak szentelt feliratos oltárkövet is talált.

Ekkor már a kormány figyelmét is magára vonta Darnay s amit a gyermek egykor játékos kedvtelésből a maga multságára kezdett, a komoly tudós immár állami megbízatással a nemzeti kultúra javára folytatja gyűjtő munkáját a milleniumi dunántuli ásatásokkal. Legértékesebb tudományos sikerének somogyszalacsikai kutatásait tekintik, ahol évtizedes kitartó, csüggedetlen munkával egy kelta pénzverő-műhelyt tárt föl teljes felszerelésével, melynek érdekes öntő-mintái és olvasztótégelyei páratlanul állnak az egész világ óskori leletei között.

Hire, neve, tudományos körökben ekkor már gyorsan terjedt. Régésze lett az Országos Monografiai Társaságnak s a vármegyék történetének megírásával kapcsolatban számos kutatást eszközölt. A sümegi muzeum egyre gazdagabb lett és Darnay értett hozzá, hogy a régiségek szeretetét és megbecsülését az egész országban, de kivált a Dunántul népszerűsítse. Tizenkét évig ujságot és naptárt szerkesztett a földmives nép számára. Az ujságot háromezer, a naptárt hatezer példányban ingyen osztotta ki minden évben Somogy- és Zalamegye népe között. Fáradságos munkájának meg is lett az az eredménye, hogy Sümeg vidékén az utolsó béres-gyerek is tudja, hogy a földből előkerült rozsdamarta tárgyakat meg kell őrizni.

Igy fáradozott Darnay Kálmán négy évtizeden keresztül a régiségbuvárlat mezején s már ezzel is végzett annyit, hogy nevét minden időkre följegyezze a magyar tudomány. De a Darnay-nevet nemcsak a sümegi muzeum homlokzatára írták fel, a magyar szívekben is élni fog az mindig és a hálás utókor meleg szeretettel fog mindenkor a sümegi muzeum alapítójáról emlékezni. Mert egész életének munkáját, hosszú és nehéz évek fáradozásainak gyümölcsét adta oda ő, amikor muzeumát 1908-ban a nemzetnek ajándékozta. Azóta direktora az Állami Darnay-Muzeumnak, melynek több mint huszezer darabból álló kincsestára fölött ő örködik s ő fejleszti lelkes szeretettel és műértő gondnal Magyarország leggazdagabb vidéki muzeumát.

A muzeum öt osztályból áll Az első osztályban az őstengeri állatvilág érdekes kövületeit és a diluviális kor emlős állatainak csontmaradványait látjuk; a másodikban a már említett hallstatti emlékek vannak egybegyűjtve; a harmadik magyar hadtörténelmi és török hódoltsági emlékeket tartalmaz; a negyedik pénz- és éremgyűjtemény, az ötödik pedig kéziratár. Ez utóbbiban nagybecsű érték Deák Ferenc 1867-iki feliratának eredeti fogalmazványa és Cserei Mihálytól Arany Jánosig csaknem valamennyi író, költő és tudós kézírása, köztük Kisfaludy Sándornak, a Himfy dalaival együtt, minden alkotása.

A Kisfaludy-kultúra népszerűsítése körül hervadhatatlan érdemei vannak Darnay Kálmánnak s ha minden nagy magyar írónak volna ilyen lelkes rajongója, talán kevesebb lanya lélek előtt volna annyira terra incognita a magyar irodalomtörténet.

Még mint gyermek talált rá a sümegi ház padlásán Kisfaludy Sándor könyvtárára és írásaira s ettől kezdve szerető gondnal, lelkiismeretes figyelemmel kutatta át az óriás irathalmazt, amely alapja lett a sümegi muzeum mai Kisfaludy-termének, ahol együtt van minden eredeti kézirat és fogalmazvány, ami a Kisfaludy-nevet halhatatlanná tette. A deli testőr lobogó lelkének lángja Darnay szívébe kapott és A Társaság olvasói tudják legjobban, mily égő szeretettel ír ő a

balatonvidéki regék szerelmes szívü dalosáról. Visszaemlékezései, melyek Kisfaludy Sándorról és az Auróra vezéréről szólnak, kedves, értékes, szép írások, melyeket mindenkor örömmel közlünk és amelyeket e lap közönsége is szívesen fogad.

Darnay egyébként most mint író is jubilál. Amellett, hogy 1882. évtől kezdve évről-évre számos értekezése jelent meg a Tudós Akadémia archeológiai értesítőjében, Darnay ifjabb éveiben a szépirodalommal is foglalkozott. Elbeszéléseket, tárcákat írt, megírta *Magyarország őskora* című alapvető kézikönyvét, melyből másfél évtized óta tanulja a nemzet ifjúsága Magyarország őskorát. Szép sikere volt *Gisimár* című őskori tudományos regényével, melynek folytatása most készül *Az ezüst hajlék* című kétkötetes történeti regényében.

Szentmártoni Darnay Kálmán még aránylag fiatalember, munkabírásának és munkakedvének teljében. Hogy negyvenéves jubileumot ülhet, csak úgy lett lehetséges, hogy gyermekkora óta a munkának szentelte életét. A koronás arany édemkereszt és a királyi tanácsosi cím csak egy-egy állomás az érdem útján, amelyen hazafias lelkesedéssel most negyvenéve elindult, — a célhoz most ért el Darnay, ezzel a csendes szép jubileummal, mely munkás életének minden kiűntetésnél szebb jutalma.

K. V.

Bóhm-Ermolli vezérezredes, a 2-ik hadsereg parancsnoka, Lemberg felszabadítója.

Senyei József tűzérióhadnagy-festőművész olajfestménye.

Bezerédj Pál v. b. t. t., főrendiházi tag. A selyemtenyészés terén szerzett elévülhetetlen érdemeiért a Magyar Tudományos Akadémia tiszteleti taggá választotta.

VIRÁGÉNEK.

Mint angyalé, ki sohsem vétkezett,
Fehér és tiszta a te két kezed,
Kihez a bűnnek árnya el sem ér,
Olyan hótiszta és fehér, fehér...

Két fehér galamb, vagy két lilium,
Ugy száll előttem, ragyogón, hívón,
Tündöklő fantóm, égi jel:
Ki után menni, menni, menni kell...

KISS MENYHÉRT.

ESŐS ÉJJEL.

A város csatakos, sötét a lámpasor.
— Fiatalúr, az éjjel jól megáztál!
Nedvesen csillog pár sötét torony
S a szél a sikos háztetőkön mászkál.

Két mezítelen karját kétfelől
Emeli, ejti, gyáván, hadonászva.
Most átugrott egy egész utcasort,
Most leguggolt egy sötét, magas házra.

Most tápázkodik, ujra lábraáll,
Ott egy eresz, ijedten áll felette:
Mi lehet ott?... Egy boszorkány talán
A seprűjét futtában ott felelte.

SOMLYÓ ZOLTÁN.

E M L É K.

Hadd sirassam a lány harangszót,
A májust és a holdas estét:
Ifjúságomból visszahangzót.
A képen kopott már a festék.

Hisz' így van rég, tán ezer éve,
Este a jószagu fákon túl
Az égen búsul a hold képe
S a vén harang szeliden kondúl.

Te régi park ma újra látlak,
Szép emlékem nincs semmi más, csak
Május, harangszó, holdfény az égen...

Kószáló illatok és árnyak,
Libbenő lángok, lányka lábak...
Óh, esti korzó, lenn Kecskeméten!

BUS FEKETE LÁSZLÓ.

Hatvani Antónia bárónő.

Gaidusчек Erzsi felv.

A Társaság

Miksa főherceg és Hohenlohe Schillingsfürst Franciska hercegnő eljegyzését széles Magyarországon mindenütt meleg rokonszenv és őszinte öröm fogadta. A fiatal fenség, akinek lovagias és szeretetreméltó egyénisége hamar népszerű lett minálunk, eljegyzésével is nemes gondolkodásáról és érző szívéből tett tanuságot. Ő aki ma legközelebb áll a világ egyik legősibb és leghatalmasabb trónjához, nem a trónok magasában keresett hitvestársat, nem a bibort és hatalmat kereste, hanem a lelket, mely megérti a szívet, amely vele dobban. És megtalálta. A menyasszony a legbájosabb és legelőkelőbb ifju leánya a bécsi arisztokrátiának, akiből bizonyára a nő és feleség mintaképe lesz. A boldogság ragyogó útján egy ifju fenséges pár lépked az élet jövődjé felé és két ország tisztá hódolata és benső ragaszkodása száll utánuk. Az üdvözlők sorába szerényen áll be e pár sorral «A Társaság» is, amely — beavatott körökből kapott értesítés nyomán — a bájos és regényes frigyét már hónapokkal ezelőtt, bár nevek nélkül közölte olvasóival.

*

Erzsébet-rendek. A háboru alatt a magyar nőket sok elismerés és hála koszoruzta már azért a sokszor szinte emberfeletti munkáért, mellyel a szenvedők és nélkülözők bajait igyekeztek enyhíteni. Ezuttal a királyné kegye azok felé fordult, kik szívük teljes gyöngédségével főképp a visszatért, rokkant és beteg hősök istápolására siettek. Így az I. osztályu Erzsébet-rend jutott *Dessewffy* Emilné grófné született *Batthyány* Ella grófnőnek, a vak katonák lelki gondozása terén szerzett érdemei elismeréséül, továbbá a háboru folyamán em-

berbaráti és közegészségügyi téren szerzett kiváló érdemeik elismeréséül: *Esterházy* Miklós Mórincné grófnő született *Schwarzenberg* Franciska hercegnőnek, *Chotek* Rudolfné született *Ráday* Mária grófnőnek, *Bethlen* Balázné grófné született *Jósika* Beatrix bárónőnek, *Széchenyi* Lászlóné grófné született *Vanderbilt-Moore* Gladys urnőnek, *Bornemisza* Elemérné bárónő született, *Szilvássy* Karola urnőnek. Ugyancsak I. osztályu Erzsébet-rendet adományozott a királyné *Lánczy* Leónénak, ki a katonai jótékonyági és katonai egészségügyi intézmények megalapozása és föllendítése, valamint a hadikonyhák felállítására körül megbecsülhetetlen munkát fejtett ki páratlan áldozatkészséggel és buzgalommal. *Wilczek* Frigyesné grófné született *Latinovits* Máriának, *Dedk-Horváth* Dénesné született *Széchenyi* Lea grófnőnek, *Baán* Endréné született *Hamberger* Friderikának, *Almásy* Denise grófnőnek, *Béldi* Judith grófnőnek, *Kemény* Anna bárónőnek, *Kemény* Etelka bárónőnek, *Bornemisza* Adél bárónőnek, *Kállay* Lenkének és *Hász* Erzsébetnek a II. osztályu Erzsébet-rendet adományozta a királyné, s mi örömmel és szeretettel köszöntjük a kitüntetetteket, kik nehéz időkben hordták könnyü vállukon a munka súlyos keresztjét s kiket Zita királyné hálája ma feldiszített a női érdemrendek legragyogóbb keresztjével.

*

Elhullt a virág a vadgesztenyefákról és párás melegség gőzöl a budapesti aszfalton. Zsúfolva az esti korzó és nincs egy hely a nyári vendéglők oleanderei között és a szigeti hajó utasokkal megrakottan siklik a Dunán, ám a társaság mégis egyre fogyatkozik, oszlik, ki erre, ki arra. Megkezdődött a fürdőzés egyelőre lehangosabban a Balatonon, a melyet végre fölfedezett úgy a magyar közönség, mint az előkelő osztrák és német társaság is. A vezető helyet persze még mindig *Balatonföldvár* tartja, a hol ebben az évben nagy átalakítások és ujitások várják a régi hiveket és az egészen új vendégeket. De *Füredet* sem hagyta el régi jó közönsége s a hévizi hársak alatt az idén is gyönyörű asszonyok és leányok sétálnak. A Dunamenti nyaralókban már június első napjaitól kezdve zajos, vidám élet, *Visegrad*, *Leányfalu*, *Göd*, az idén is kivonzották régi lakóikat. A *Tátrában* fenn még csak most kezd zsendülni a fürdőélet. Lomnic és *Füred* idén is az előkelő világ, a születési és szellemi arisztokracia találkozó helye lesz. De *Csorba*, *Széplak*, *Fenyőháza* is tele lesz vendéggel. A többi híres magyar fürdő: *Parád*, *Herkules-fürdő*, *Trencsénteplicz*, *Palics* mindmind fölkészülten várja a nyaralókat. És a Svábhegy, *Hüvösvölgy*, *Zugliget* még soha ennyi és ilyen elegáns közönséget nem tudott itthon tartani, mint az idén. A ki pedig valami miatt sehova sem mehetett volna, annak itt van — végsőnek, de nem utolsónak a legszébb magyar fürdőhely — Budapest.

*

Esküvő. *Körtvélyessy* Erzsébet és dr. *Csatáry* János f. hó 23-án tartották esküvőjüket Eperjesen.

*

Halálozás. özv. almási *Rudics* Mihályné szül. nemes militicsi *Kuluncsics* Ella, f. évi június hó 15-én Balatonfüreden rövid szenvedés után elhunyt. A megboldogult földi maradványait Bácsalmáson a családi sírboltban helyezték örök nyugalomra.

*

1. von der Busche-Ippenburg báró porosz huszárkapitány, nagybaconyi Keresztes József vezérkari őrnagy és felesége, Hartenberg Vilma grófnő. 2. Batthyány Andrea grófnő. 3. Eötvös Ilona bárónő. Kenessey 11. huszárhadnagy káposztásmegyeri felvételei.

A t. Ház karzatán.

— No lám, Asszonyom, végre maga is megjelent itt egyszer!...

— Természetesen — ez most a sikkhez tartozik. ... Nézzon csak körül: Budapest minden szép asszonya itt mosolyog a karzaton. Ez most elegánsabb, mint a Dunapalota terrassza vagy a Gerbeaud — és mindenestre hűvösebb!... Egy fontos kérdés azonban még nincs eldöntve: milyen ruhában illik jönni az ülésekre?

— Ez csak nem fontos?

— Nem is képzelem, milyen fontos. A ruha tükrözi vissza, hogy ki hogyan fogja föl azt, a mit itt lát. A ki a Király-díj toaletteben ékeskedik, annak izgalom, a ki utcai ruhában érkezik: annak látványosság.

— És Ön? A mint látom, magán valami robe de visit pompázik...

— Ugy van: én csak látogatóba jövök ide...

— Persze, nem szereti a politikát!

— Mondjuk úgy: nem szeretem ezt a politikát...

— Melyiket?

— Ezt, amit a férfiak csinálnak, s a melybe nekünk asszonyoknak nincs beleszólásunk — csak messziről nézhetjük, mint egy szindarabot. Vagy tetszik — vagy nem tetszik, — de nem mondhatjuk: álljanak meg és csinálják másképp! Legfeljebb, ha láthatatlan szálakkal vagyunk vele összekötve és titokban avatkozhatunk csak bele... Az pedig nem szép és nem érdekes, sőt lealázó, mint a sugó helyzete a színpadon... Sok színész nem tudna nélküle játszani, de a tapst nem ő kapja és a nézők csak bosszankodnak, ha észreveszik, hogy van és működik.

— Hát maga milyen politikai befolyást szeretne maguknak?

— Olyant, a miben érvényesülni tudnak a mi erényeink, a melyektől jobb, tisztább és emberségesebb lesz a politika...

— Szóval: nők az alkotmányban!... Már maga is feminista?

— Nem vagyok az, bár talán egy kicsit azoknak kellene lennünk mai asszonyoknak, de ez nem a feminizmus kérdése, csak egy igen egyszerű tétel: a kire rábizzák azt a kettőt, a mi maguknak a legdrágább: az otthont és a gyereket, attól az ország ügyében is bátran kérhetnek tanácsot.

— Az asszonyokat az érzések vezetik; a politikában pedig...

— Hát a férfiakat nem az érzés vezeti? Ha a politika a logika és az értelem dolga lenne, akkor az egyik párton az okosak ülnének, a másikon az ostobák... Sajnos azonban, vegyesen helyezkednek el és nagy és kicsiny, nemes és nemtelen érzések a politika mozgatói. Higyje el, a magyar asszony csak használna a magyar politikának!

— De a magyar politika vajlon használna-e a magyar asszonynak... Mit szól egyébként az új helyzethez?...

— Egy kicsit furcsa. Mint-ha az Operában basszus hang dörögné a Traviata nagy áriáját és koloratur szoprán énekelné a Bánk bán bordalát... Érdekes, de szokatlan... legalább egyelőre. A többség hamarabb beletanult az oppositíóba, mint az új kormánypárt a hatalomba — de majd megjön ez is. Majd megtanulják ők is: a támadásokat nem kell kivédeni — hanem egyszerűen meg kell hallgatni őket. Tisza azonban, azt hiszem, most van igazi elemében: ő a született ellenzéki vezér!

— Róla lehetnek eltérő vélemények, de egy bizonyos, hogy nála a tett és a szó között nincs különbség... Különben mit szól hozzá, hogy az új miniszterelnök olvasta a beszédét?

— Jól tette.

— Miért?

— No, erre ugyan könnyű válaszolni. Mert sokkal fontosabb, hogy mit mond az ember, mint

kisóci és szentandrászi Kálmán Dezső és zólyomi Wagner Paula esküvője. Tóth Ilonka felv.

az, ahogy mondja. Neki pedig volt mondani valója. A megirt kész beszéd különben is mindig biztosíték rá, hogy mindent elmond az ember, amit akar és nem beszél fölöslegesen. Egyébként annyi nagy szónokunk volt eddig, aki gyenge államférfi volt, hogy jól esik hinni: ebből a nem nagy szónokból nagy államférfi lesz!

— Na és Vázsonyi?

— Örülök, hogy idejutott, most végre eldől, tud-e olyan nagy dolgokat alkotni, amilyeneket másoktól kívánt. Akárhogy lesz, az országnak csak nem fog ártani.

— De voltak bírúk, akik az új minisztert kellemtlen szóval fogadták!

— Rosszul tették, de azt hiszem, nem is gondoltak rá, hogy szavuk a nyilvánosság elé jut. A bírónak vigyázni kell: az állás kötelez. A bírói függetlenség nemcsak azt jelenti, hogy szabadok legyenek minden külső befolyástól, de azt is, hogy mentek legyenek a saját személyi elfogultságaiktól és egyéni benyomásaiktól. Egyébként egy miniszterre nézve sohasem az a fontos, mit mondanak róla, amikor jön, hanem az, hogy mit mondanak róla, amikor elmegy...

— Hol fog nyaralni?

— Lomnicon vagy Földváron — szóval magyar fürdőben, ami most divatos, — mert muszáj!..

— Én meghuzódom az én kis falumban... De már az sem a régi... Az édes, meleghangú harangunkat elvitték... Most még csendesebbek az esték és szomoruk!..

— A falun most mindenütt szomorúak az esték!... És mi pótolja a harangot?

— Azt a harangot semmi! A hustalan és vajtalan városi napokat meg tudtam szokni, de a harangtalan falusi estéket nem... Szeretném tudni, fog-e még úgy szólni nekem a harang? — hó.

Báró Bánffy Endre. Önként állt be közkatonának, a háboru eleje óta a fronton van, ma főhadnagy s vitézségéért több kitüntetést kapott.

Lázár Ernő felv.

Jó bor.

Irta Pásztor József.

Csak egy pár holdnyi homok terül el Vásárhely közelében, a zsiros fekete földek tengerében. Előtte még szikes, kopár legelő, mögötte a Tisza felé huzódó vizenyős rétek. A homok talán valamikor a Hód-tó feneké volt. Itt szikkadt be a mezők ködébe elvesző Hód-tó ezüsthodros, kék vize. Itt omlott porrá a csendes vizek végtelen, egymásba szűrődő hinára, a napba mosolygó lilioma. A csiborok és merülőök milliói, a vízi-csigák, a víz színén villámgyorsan elsikló kigyók, a vadtyúk, récék ezrei s a legendás Hód fényes bundája, apró álmélkodó szeme, mind-mind ott porlik, szunnyad a Hód-tó kiszáradt fenekén, a csillogó ősi homokba elkeveredve.

És megujhodik, szőlőben, borban az ősi erő. A ki csinját-binját érti, nemes bort szűrhet itt is, de egy élet fáradsága az ára. Itt édes a szőlő, zamatos a bora, míg a fekete földben kinlódó tőke bora savanyabb a vadalmánál.

Darkó bácsi bora híres volt az egész városban, húsz esztendeje szüretelt Darkó bácsi Kishomokon. A pince nem divat erre. A mustját mindenki hazaviszi. Darkó bácsi pincét is építtetett. Ott sorakozott a tágas pince boltozata alatt húsz év termése. Az avult dongáju, rozsdás abroncsu hordókban, alvó aranycsöppekben szunnyadt a húsz esztendő termésének ereje, tüze.

Ha valaki a szőlőbe menni látta Darkó bácsit, mosolyogva billentette meg a kalapját:

— No, kifelé? Möglátogattya a borát?

Darkó boldogan hunyorított:

— Oda ballagok.

— Ugy szereti maga a borát, mint az asszonyát.

Darkó bácsi szeme megvillant.

— Vagy még jobban. Mer a bor akkor jobb, ha öregszik, az asszony mög...

Nevetett. Egy-két foga kifehérett.

— Jól mongya, Darkó bátyám.

Szép őszi idők jártak. Reggel dér csillogott már a fűvön s a meggyfák levele piros volt, mint a vér. A varjak károgva repültek a Tisza felé.

Darkó bácsi kinn hált a szőlőben, most igyekezett hazafelé. Az oldalát a tarisznya nagyon megnyomta, amint hazafelé ballagott. Az utcájukban a szomszéd megállította:

— A szőlőből?

Darkó megállt. A kezét nyujtotta.

— Agyonisten! Pár üveg bort hoztam. Hazagyű a gyűvő héten a fíjam.

A szomszéd belenézett Darkó szemébe.

— Oszta mongya, szomszéd, mit akar a borával?

Darkó meghökkenve nézett rá.

— Hogy én?

— Mer mind csak mög nem issza?

— Nem én... Hogy tudnám én azt möginni? — Százhusz hekto.

— No azér. Mer nagy ára van ám most a bor-nak. Nem is álmottunk ilyenrül.

Darkó elgondolkozva nézett maga elé.

— Hát az van. Hallom.

— Sose is lösz többet ilyen nagy ára.

— Löhet.

— Két koronát is mögadnának egy literér. Ott helybe.

— Annyiér nem adnám.

— Hát mennyiér?

Darkó fölemelte a tekintetét.

— Többér... sokkal többér... Nem olyan bor a.
— No... Két korona szép pénz... Számicscsa csak... Százhusz hekto, kétszáz koronájával.

Darkó bólongatott:

— Tudom, tudom.

— Kár vóna elszalajtani.

— Én nem szaladok sönki fija után.

— Nem is köll. Ide gyűnnek.

— Ide?

— Magam beszéltem a kocsmárossal, hogy a malacot elattam a minap. Aszonta, a maga boráér két koronát mögadna átajjába.

— Möghiszöm.

— Mer ismerik ám a maga borát!

— Sokan ittak belőle... De azér ugy nem ismeri senki, mint én.

— Hát gondojja mög, szomszéd!

Darkó szeme előtt hirtelen elfelhőző fény villant el.

— Möggondolom, de tuggya... Mán ezután nem lösznek olyan jó termések... Tuggya, a szőlő is olyan, mint a fiatalság, bolondság: erő köll hozzá. Nohát. Az erőm is ott a sok hordóba. Mög a sok jó danoló kedvem, tuggya... Hej, de sok szép nap is vót! Mer szép ám a szőlő, ha terem.

Maga elé nézett, hosszan elgondolkozott s halkan szomoruan mondta:

— Az idén is alig termett.

— Azér van nagy ára. Hát csak gondojja mög.

— No maj möggondolom.

Elballagott. Benyitott a kis kapun. Hát nagy beszélgetést hall ám a pitvarból. A felesége meg lelken-dezve jön elébe.

— Várjon csak — mondja neki sugva, de csak ugy liheg. — Ne mönnyön még be a pitvarba. Tuggya ki van itt a házba? Egy szögedi embör. Olyan kupecos embör, vagy miféle. Nagy arany láncá van.

— No?

— A bort akarja!

— Mit akar?

— A bort. A maga borát. Mind mögvöszi. Három koronát ad egy literér. Látatlanba mögvöszi. Tele ezres bankóval a bugyellárisa.

Hosszan rámeredt szeme az urára, a ki elfehéredve állt a tornácon, mintha lecövekelődött volna a lába.

— Három koronát, — dadogta.

— Annyit, aszongya. — Nem sokat beszél, hanem ezer pengő foglalót ad rögvest. Ilyen szerencse!

Darkó maga elé nézett, a szája meg-megmozdult s csak aztán susogta újra:

— Három koronát.

— Az asszony megfogta a kezét s a szemébe szaladt a víz, a mint mondta:

— Csak gondojja mög. Számicscsa ki ugy fejbe, hogy micsoda pénz a!

Darkó tippent-toppant.

— Jó, jó.

A szegedi ember éppen kilépett a tornácon. Biztos pillantást vetett Darkóra.

— A gazda?

Darkó a kezét nyujtotta.

— Agyonisten!

Az asszony félenken pislantott Darkóra.

— Mán montam neki.

Darkó elpillantott köztük. A lovakat a kuthoz vezette egy gyerek inni.

— Csak most itattyák a lovakat? — kérdezte.

A szegedi ember rábámult Darkóra.

— Nohát? Három korona literje.

„Gyertek át.“

Ludwig Gyula főhadnagy felv.

Darkó elkomolyodva ránézett:

— De mongya? Hunnét ismeri maga az én boromat? Nem ivott még abbul szögedi embör.

— Mégis ismerem. Hallottam. Osztán mindegy. Mögadom érte a három koronát. Vége.

— De legalább kóstojja mög! — kiáltott rá Darkó elvörösödve.

A szegedi ember egy kis meghökkenéssel, csendesebben mondta:

— Hát éppen mögkóstolhatom.

Darkó odaszólt az asszonyhoz:

— Fogjon be a gyerök. Aztán hozzon húst is.

Kinn mögebédélünk.

Egy pár óra mulva kinn voltak a szőlőbe.

Fölmelegedett az idő. Dél felé a párák eloszlottak.

Az ég vakító kéken mosolygott le rájuk.

Az idegen nézelődött:

— Hát szép hely e.

Darkó önérzetesen mosolygott:

— Ugy-e?

Darkó gyertyát gyujtott. Lementek a pincébe.

A mint lebotorkáltak a lépcsőn, Darkó odaszólt az embernek:

— Amig lopózzuk a bort, a csószné mögfőzi a húst.

A pincében Darkó magasra emelte a gyertyát.

— No?

— Az idegen ember boldogan mosolygott.

— Hát van itt bor.

— Hála Istennek!

— Hallom, húsz esztendeje gyűjti.

— Hát ugy. Körülbelül húsz esztendeje.

Az első hordóhoz lépett. Megsimitotta a hordó oldalát.

— Ez az első termés. Maj mögláttya. Tokajba se terem különb. Olyan vót akkor a szőlő, mint a méz.

Husvéfi barátkozás orosz tisztekkel Zborow mellett.
K. E. tüzérhadnagy felv.

Haj, de szép szüret vót! A lányom abba az esztendőbe születött. Ott rug-kapált, mig szettük a szöllőt, a diófa alatt, egy szűrön.

Lopózott a borból. Egy poharat félig csurgatott, odaadta a poharat az embernek.

— Kóstózza!

Az ember beleszagolt a borba, hörpintett belőle. Megforgatta a nyelvét benne s a szemét lehunyva nyelte le az italt.

— No? — csillant rá Darkó szeme.

Az ember csak annyit mondott:

— Aunye.

— No ugy-e? Bor ugy-e?

— Hát bor. De három korona is péz. Osztán nem mind ilyen.

— Nem — szólt Darkó komolyan. — Mer van még jobb is. A kilencszázás még jobb. Olyan jó bor sose vót, de nem is lösz.

Lopózott belőle, odaadta a poharat az embernek.

— No kóstózza! Nem ivott még ebből szögedi embör.

Az ember nyelt a borból. Megtörölte a száját s csak ennyit mondott:

— Ejnye, no lám.

A keze egy kicsit reszketett, a mint a poharat visszaadta.

Darkó szeme sugárzott, amint az idegen ember elkomolyodott arcát nézte.

— Látom: ért maga a borhó.

— Hát értök.

— Vigyünk a tavalyibul az ebédhő.

Egy cserépkancsót telehúzott borral s felmentek. Jártak egyet, nézelődtek s délfelé leültek a csószház tornácán az asztalhoz. A csószné hozta a gőzölgő marhapaprikást. Lassan ettek aztán Darkó töltött a kancsóból.

— No kóstózza ezt? Mőgéri-e a három koronát? Koccintottak. Az ember ivott.

— Hát jó. Átajjába mőgéri.

Darkó fölemelte a fejét, összehuzta a szemét.

— Csak átajjába?

Az ember másfelé nézett.

— Hát ugy. Csak jó ár? Vagy nem?

Darkó arca földerült.

— Hát tuggya, mőggondoltam. Három koronáér nem adom.

Az ember rámeresztette a szemét.

— Hát mennyiér?

Darkó hátradólt a székén. Derüsen, fölényesen belenézett az ember szemébe.

— Hát tuggya, várok vele. Olyan ára van most a bornak, hogy... Várok vele.

A szegedi ember eltolta maga elől a boros poharat.

— Ejnye... Hát akkor minek hozott engöm ki ide?

— Minek? Hát hogy mőgkóstózza a boromat, oszt, hogy elmondhassa: Ittam a Darkó Bálint borából. Hogy elmondhassa Szögedébe.

Az ember arca kivörösödött. Az ujjai nyugtalanul szaladoztak az óralánca körül. A szeme haragosan tüzelt Darkóra, a ki szeliden mosolygott maga elé.

— Egyszerre az ember felvágta a fejét s odalökte Darkó felé:

— Hát tuggya mit? Adok három huszat.

Darkó csendesen felelt:

— Mondtam: várok.

Az ember felállt. A szeme szikrázott.

— A teremtésit! Hát három ötven.

Darkó a fejét csóválta.

— Nem adom.

Az ember szemére rántotta a kalapját.

— Hajja! — vágott a szava Darkó felé. — Mőgkösönöm az ebédet, de nékem bor köll, hajja?

Darkó felemelkedett a székéről. Nyugodtan mondta:

— Én nem adom. Kettőn áll a vásár. Mőggondoltam. Azér ne lögyön harag.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

A legnagyobb kényelemmel berendezve.

Étterem. Bar. 5 órai tea.

— Kinek akarja eladni ?
 — Hát — röppent ki a Darkó Bálint száján s a tekintete mosolygón, fátvolszárnyon röpült a pince felé.
 — Hát nem tudom . . . Maj mögláttuk . . .
 Tán azt gondolja, hogy a király, maj az gyün érte, vagy a Rócsild?
 Darkó biccentett.
 — Hát jól mondta. Az is elgyün, ha hírit hajja. A szegedi ember sóhajtott. Mérgesen pillantott Darkóra.
 — Akkor én mék.
 Darkó ránézett.
 — No. Azér a kocsimon mönünk haza.
 Emez vállat vont.
 — Hát jó, de . . .
 Darkó Bálint a vállára tette a kezét, a szemébe pillantott.
 — Oszt abbul a kilencszázásbul még egy poháral . . . Ha nincs vásár, legalább koccintsunk még egyet. Hozott a borból. Ittak. A szegedi ember szeme megcsillant.
 — Hát tuggya . . . Ha tudnám, a négy koronát is mögadnám, tuggya.
 Darkó hunyoritva mosolygott s belenézett a poharába.
 — Négy koronát?
 — De ha nem löhet.
 Darkó Bálint szeliden vállat vont. A homloka sugárzott.
 — Hát nem löhet — szólt mosolyogva. — Nem löhet ugy-e? Sose busujjon. Hát nem löhet . . .
 Töltött. Odacsendítette poharát a másikéhoz. Ittak. Letették a poharat.
 Darkó Bálint mosolyogva nézett a pohár fenekén összecsurranó aranycsöppekre a melegen föláradó hangon mondta:
 Bor e!
 Majd a másik ember arcába pislantva folytatta:
 — Elmondhattya Szögedébe.

Érdy Kálmán 4-es huszárcapitány, több kiténtetés birtokosa. Megsebesülve orosz fogságba került, jelenleg Trvizkossavskban hadifogoly.

Gloriosa.

Irta Erdödy Elek.

A nyitott ablakon, nehéz függönyön át, fakultan és gyáván szürödött be a fény és az illat. Fátyolos szinfoltok haldokoltak a parketten és a butorok elmosódtak a homályban.

Szőke és szomorú férfi ült az egyik fotelben és belemeredt az alkonyba. Nagyon és betegen fénylett a szeme. Vékony fehér kezeit a mellén összefonta mozdatlanul, mint egy szobor.

Valahol, a harmadik szobában, félénk és finom zongorán egy Mendelssohn-dal sirt.

A férfi gondolta:

— Olyan szép ez az este. Olyan beteg és olyan szomorú. Mint egy haldoklás. Olyan szép lehet: meghalni . . . És Gloriosa zongorázik. De hát —

Nem folytatta. Pedig ott fájt és kinzott benne: de hát mért várat itt engem?

Felállt, az ablakhoz ment. Félrehuzta a függönyt és kihajolt. Kinn azonban nagyon erősen és vadul párolgott a tavasz. Nehéz illatok hömpölyögtek és folytak össze a nedves földszaggal. A férfi nem bírta ki, szédülés fogta el. A függönyt erősen behuzta és visszaült a fotelbe.

Várt. A Mendelssohn-dal már elhalt és csönd volt. A villa lépcsőjén azonban finom és puha lépések közeledtek.

Szőkén és szomorúan jött egy másik férfi. Amint megpillantották egymást, mindkettő arcán gunyos, de bús mosoly nyílt ki.

— Ön is? — kérdezték egyszerre.

— Igen, — felelték.

— Én, a ki néhány perccel és méterrel, időben és térben (természetes, csak a szalonban) megelőztem önt, azt hiszem, megengedhetem magamnak, hogy helylyel kínáljam meg.

— Köszönöm, uram . . . Én pedig a későbbérkező jogán egy kérdést intézek önhöz.

— Parancsoljon!

— Gloriosa?

— Itthon van és zongorázott. De kiüzent, hogy el van foglalva. Várjak. Illetve: most már — várjunk.

A másik férfi szemében gunyos és fölényes mosoly gyúlt ki.

— Talán nem jól értelmezi, uram. Gloriosa bizonyly csak annyit üzent ki: várjon. Tehát: csak ön. És talán éppen azért, mert engem, — különben mindjárt megtudjuk.

Csengetett.

Nesztelenül belépett a komorna.

— Parancsol?

— Kérem, jelentsen be.

Szünet állt be, hallgattak. Reménykedőn, de félve az egyik, gunyosan és fölényesen a másik.

A komorna visszajött.

— Urnóm bocsánatát és türelmét kéri. Most nagyon el van foglalva. Kegyeskedjék várakozni.

Elment.

— Nos, uram, ugy-e igazam volt?

A másik nem felelt.

— Ezek után azt hiszem, nem lesz kifogása ellene, hogy mint társamnak a célban és várásban bemutatkozzam. Én *A Költő* vagyok. Ne mosolyogjon, uram. Igen, nagybetűvel és névelővel. *A Költő* vagyok. Nevem nincs, még nincs. Azonban megnyugtathatom, hogy lesz. Tehát felesleges, hogy megmondjam. Mindegy. Választhat valami szürke és közönséges nevet. Mindegy. Most még mindegy . . . És Ön, uram?

— Ugyanazon alapon, a melyet ön vázolt, én *A Festő* vagyok. A többit vegye úgy, mint önnél.

— Nagyon örülök, uram. Tehát csak részben riválisom. Így jobb. Legalább fogunk tudni beszélgetni, a míg Gloriosa kegyeskedik fogadni bennünket. Mert ha ön is az volna, a mi én, nehezen menne a dolog. Félnénk, hogy elejtett gondolatainkat a másik ellopná és felhasználná. Így azonban nem kell attól tartanunk.

Kis ideig hallgattak. Nézték egymást, de nem szóltak egy szót sem.

A Költő törte meg a csöndet.

— Tehát ön is azt akarja, a mit én. Őt akarja, a kit én. Gloriosát. Nem baj. Ez az asszony képes mindkettőnket boldoggá tenni.

— Természetes. Egy ilyen nőnek csak egyet boldogítani nincs joga. Minden szépség- és szerelemlehetőség ő benne koncentrálódott. Hitványság volna csak egyre pazarolni, a mit többnek — nem soknak — joga van élvezni.

— Legyen nyugodt, uram. Gloriosa tudja kötelességét. Nem lesz okunk panaszra.

Sötét volt már a szalon, egészen este lett. Csak a szemek égtek: a vágyak és lázak. Lassan, szordinósan bugtak a szavak és reszketve szálltak.

— Igen, Gloriosa! A minden-vágy, minden-álom, minden-cél: Gloriosa! Ital, a mely édes és halálos, illat, a mely mámorit és megfojt, —

— Szín, amely kápráztat és megvakít: Gloriosa! — folytatta a festő.

— Kálvária, vérzón és verejtékesen, megkorbácsolva és keresztre feszítve, de a felhők mögül ő int, hiv és mosolyog: Gloriosa!

— Csak őt látom mindig, az ő aranyhaját. Minden álomban és minden ébrenlétben, piszkos reggelen és halvány alkonyatkor, tavaszban, télben és mindig, és mindig csak ő fénylik, lángol, csal és ígér, csak ő: Gloriosa!

— Talán a miénk lesz!

— Talán a miénk!

Halkan nyílt az ajtó. A szalon egészen sötét volt, és a nyitott ajtóból fénysáv hullt a szobába, de a két férfit látni nem lehetett.

Gloriosa jött. Hosszu, fényes haja kibontva és kócosan, szemei fáradt tűzben és a szája véresre csókolva.

Kémlelően nézett, de nem vette észre a férfit és visszaszólt:

— Senki. Jöhetsz.

Hatalmas fekete legény jött a szobából, villogó szemü, kemény legény és Gloriosa még egyszer megcsókolta. A legény duhajul és vidáman magához rántotta, aztán eltávozott. Gloriosa visszasurrant s bezárta az ajtót.

A két férfi, a két szőke és szomorú férfi, egymásra nézett. Két sóhaj bugott fel halkan a szalonban és két fej hajlott le búsan és szomorúan.

A parkból pedig behozta a szél az ablakon át a jóllakott legénynek, egy — operett-tenoristának vidám és hamis énekét...

Don Zubaran Capmany Rafael, Mexikó követe a központi hatalmaknál.

d'Ora műterem felvétele.

E M L É K.

Itt minden a régi maradt,
az ég az enyhefényű holddal,
a bársonyszőnyegű hegyoldal,
a csendes út a fák alatt,
az alkonyat ködébe kéklő
töröttvonalu néma várrom,
a dunaparti kis vendéglő...
(mint ama régi-régi nyáron,)
a sétatér a templom alján,
a dús lomb, amely drága, halvány
virágdíszét a porba rázza...
a sétatér... a kis cukrászda...
fehérruhás, kicsinyke lányok...
emlékek... régi délutánok
édes zamatja illet itt csak
az alkonyatban... s idejöttem
fáradtan és összetörötten,
hogy szívemre fátyolt borítsak,
(mint bús herceg gyerekmeséken)
és itt minden olyan, mint régen,
a sok hangos, vidám gyerek,
a rétek, házak, emberek,
a törpe kis fehér falak,
a szél, mely a felhőket tépi
és minden a régi maradt.

Csak a mi szívünk nem a régi...

KELEMEN VIKTOR.

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
nipp-, falí- stb. órák raktára. :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

Don Ortiz Leopoldo, Mexikó követségi titkára és ügyvivője a bécsi udvarnál.

d'Ora műterem felv.

Levelek Pestről.

Kedves Máriám!

Őszinte örömet okozott, hogy — mint irod, — multkori levelem ünnepet jelentett szamosparti kis kuriád feslőbimbós orgonabokrai alatt. Szinte tulbecsülöd a szerinted »magas nivóju és végtelenül élvezetes« stílusomat és hasonló hizelgően nyilatkozol szerény levelem tartalmáról is.

Most majdnem bünbánatot érzek, hogy lekötelező kedves kérésednek, amellyel első levelem mielőbbi folytatását szorgalmazod, csak most tehetek eleget. Tudom, hogy valami neheztelésféle is lappang jószágos, kis szíved körül, hogy meglehetősoraid engem nem indítottak hasonló intimhangú azonnali válaszlásra és az e felett érzett csalódás most kissé duzzogón keserűvé teszi rám való gondolásodat. Hiszen ismerlek, ismerem

a gyermekes, ragaszkodó és annyira érzékeny, finom változásokra rezonáló lelkedet.

E levelem most széteszlatja a borut, ami az irántam való hangulatodat ködfelhőként megülte és örömmel fogod megállapítani, hogy kételkedésre és gyanakvásra a legcsekélyebb okod sem volt. Meg fogod érezni, hogy lelkem gyakran révedezett napsugaras tavaszi kertben és meg-megsimogatta szeretettel leányosan bájos, szőke fejedet. Odaszállott és megfürdött életed csendes, benső harmóniájának ragyogásában, — azután visszatért a komor gondok bánatterhes, szürke légkörébe.

Mert sulyos gondjaim voltak, Máriám. Emlékszel ugy-e, milyen daliásan vonult vissza Béla fiam csapatjához téli szabadsága után? Az anyai szem elfogultságától menten is csak gyönyörrel nézhettem duzzadó, fiatal férfias alakját, amelytől minden gyengeség és betegség oly mérhetetlenül távolesőnek látszott.

— Nos, — minek részletezni a bánatot, — szegény Béla rendkívül sulyos tifuszt kapott. Hetekig feküdt odakint élet és halál között, hiszen szállítani oly sulyos állapotban nem lehetett. Aztán hazakerült, egy helybeli kórházba. Ismered az erős természetemet, azt a nagy lelki rázkodtatásokat összeszorított ajkkal viselő természetet, mely sok szenvedést átélt, erős asszonyok sajátja. De a fiam ujaláttán megrendültem. Mint mikor az életbe szökő, forró erőtől diadalmas, fiatal fát, rügyet lankasztó, barna fagy éri, úgy esett össze, fáradt roncsos az én gyönyörű, daliás fiam. Annyi fájdalmas elégtelenségem volt csak, hogy sokat lehettem mellette, magam ápolhattam, magam segíthettem ahhoz, hogy lábrakapjon újra az életben. Nagy munka volt és fájdalmas robot. Az Ég azonban kegyes volt hozzám és most, amikor annyi anya hiába imádkozik remegve drága gyermekéért, én nekem visszaadta az enyémet.

Hát ezért nem irtam oly soká. Pedig egy megkapó, kis jelenet régóta kísért és készlet arra, hogy lekötelezőn kedves kérésedtől eltekintve is, levéllel keressem fel napsugaras otthonodat. Anyai szívemet ez a kis jelenet sajátságosan meghatotta, új gondolatokat, érzéseket ébresztett és nyári életembe belelopta az édes melankóliájú ősz egy előrevetett sugarát. Mikor Bélám először tért magához és ágya mellett megpillantott engem, bágyadt mosollyal kért, hogy keressem meg tárcáját. Odaadtam. Sovány, remegő fehér kezével egy kis arcképet kotort elő belőle és elmerülve, hosszan addig nézte, míg sápadt arcán két nehéz könnyecsepp gördült alá. Megnéztem a képet. A Te kis Ágotád volt. Együtt sirtam csendesen a fiammal.

Ma aztán végre együtt sétáltunk a nyáreleji pompában álló Margitszigeten. Ma újra érdekelt az élet, a ruhák, a nap, az asszonyok és elhatároztam, hogy irok

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten.

Minden modern kényelem: fürdő, telefon, meleg és hideg vízvezeték.

Étterme az uri világ találkozója.

neked s egyben válaszolok kérdéseidre is, legalább is azok egy részére. Azt irtad, hogy rendkívül érdekelt mindaz, amit arról az ügyes *Madame Sidiről* is irtam s hogy ugylátszik éppen ő az, akire mint divat-tanácsadóra szükséged van. Kérsz, hogy irjak bővebben róla és érdekelnek Melanienak nála készült, multkor említett toalettjei is.

Nagyon szívesen teszek eleget kérésednek már csak azért is, mert mindenkor örömmre szolgál, ha valamely érdemes embertársamnak érdekét szolgálhatom s épp ezért most is szívesen megteszem, hogy barátnőim figyelmét felhívom a derék Sidire, annál is inkább, mert meggyőződésem szerint barátnőim lesznek a nyertesebbek a vele való összeköttetésben.

Maga a miliő is érdekes, színhelye a becsület munkától megszentelt törekvésnek és egy bátor, tehetséges magyar testvércsoport, a művészet elveinek szemeltartása alapján való üzleti magasbaigyekevésének. Sidi a tulajdonosa és lelke a kristóftéri hatalmassá nőtt szalonnak. Az ő művészi vágyakból és lendületes tervekből táplálkozó izlése alkotja meg az ő ismert szép és vonalgazdag kreációit, Sidi tárgyal, tervez, gyors ítélettel méri fel vevői alakját, formáit, egyéni, karakterisztikus vonásait, hogy a másik percben gondolatban már készen álljon előtte az uri dámára rászabott pompás toalett. Éppen ez a mozgékony alkotó szellem adja meg a szalonjából kikerült ruháknak elragadó patináját. A másik nővér az üzleti rész vezetője. Övé a kassza, az elszámolások, a számlák evidenciában tartása. Harmadik testvérük a műhely főnöke, az ott folyó ezeráru munka éber vezetője, aki szükség esetén maga is buzgón forgatja a szabók fényes, hegyes kis fegyverét.

Mindezt különben majd közvetlen szemléletről ismered meg, ha — mint jelzed, — nemsokára újra, — most már önkéntes elhatározásodból és nem a menekülés borzalmainak kényszerére, — elhagyod pár napra mosolygós fészkedet és fellátogatsz a békét váró magyar fővárosba. Kérted, hogy irjak le pár toalettet is, de azt hiszem, élettéljesebb a benyomás, a közvetlen szemlélet, mint holt betű utján. Menj fel majd Magad — én erre az utadra is szívesen elkísérek, — már csak azért is, mert az asszonyi szemnek külön asszonyi élvezete a tökéletes ruhák látványa. Azon pedig ne aggódj, hogy az idő telvén, már nem találsz megfelelő ruhaanyagot. Az az éteterevalóság, amelyik jóformán semmiből egy ilyen szalont megteremtett, gondoskodik a nehéz idők dacára a folytatólagos üzembentartás feltételeiről is. Elsőrangú grenadinokat, battisztokat, vásznat, tüsszort és puha taftokat láttam Sidinél garmadában, választhatsz majd izléseid és céljaid szerint.

Sietve végzem soraimat, vendég kopogtatott be. Kedves barátaim jönnek most sokszor, hogy Bélám újra mosolyogva fogadhatja őket. Jőjj mielőbb és kis Ágotátodat otthon ne feledd! Ölel szeretettel *Ágnes*.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN.

A TÁRSASÁG KIADÁSA. / ÁRA: 5.- KORONA.

Megrendelhető A Társaság kiadóhivatalában,

Budapest, IV., Reáltanoda-u. 18. sz.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarai szállítója.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Táborigyűjtemények.

Hungária Bank Részvénytársaság. Budapest, IV., Koronaherceg-u. 18. sz. Alaptőke 5 millió korona. Elfogad betéteket takarékkönyvre és folyószámlára a legelőnyösebb kamattétel mellett. Elvállal tőzsdemegbizásokat a budapesti és bécsi értéktőzsdén, valamint a budapesti gabonátőzsdén. *Mezőgazdasági osztály. Sertés-termék-osztály. Keskenyvágyú vasutosztály. Gabona-osztály. Olaj-osztály.*

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

A Társaság új telefonszáma: József 25—11.

Gardenia. Sajnos nem használhatjuk, de a próza a mult számunkban jött. — *Á. L.* Nagyon is ismert adatok halmaza. Mászt kérünk. — *Tollforgató II.* Az első írása után biztattuk, a most beküldött novella után azt tanácsoljuk, ne írjon. Lehetetlenül erőszakolt história, gyermekes naivsággal megírva. Ilyeneket pedig: „kelletett“, „sors hozta össze utitárs“ még tévedésből sem szabad leírni annak, aki irodalmi babérokra pályázik. — *B. F. L.* Ezeket már örömmel látjuk. Beváltak. — *A bosszu.* Öreg téma nem valami szerencsés feldolgozásban. Kapunk mi Öntől jobbat is. — *A dal.* Elcsépett. — *Vallomás.* Menjen, maga kis huncut! — *Feldpost 632.* Cs. *Károly.* Nem tudjuk, milyen novel-láról beszél és így a sorsára nézve sem mondhatunk semmit. — *P. L.* Eperjes. Sajnáljuk, de bármennyire is sikerült, inkább politikai lapba való.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Modern Színpad

IV., Koronaherceg-utca 6. szám. Telefon 93—16.

Ma és a következő napokon új műsor:

Vegyen feleségül! Operett. Irták: Flers, Caillavet és Claude Terrasse. Játsszák: Medgyaszay Vilma, Vendrey, Boross, Sajó. — **Megcsal?** Játék. Irta: Benda Jenő. Játsszák: Mészáros Giza, Bánóczi. — **Forgalmi zavar.** Zenés blüett. Irta: Gábor Andor, a zenét: Nádor Mihály. Játsszák: Kökény Ilona, Boross, Sajó, Gellért. — **Régi vicc.** Tréfa. Irta: Harsányi Zsolt. Játsszák: Rózsahegyi Kálmán, Uray, Varsa. — **Uj Gábor-, Harsányi-, Békeffi-tréfák.** — Dr. Szirmai Albert új dalai.

Rosenstingl

Régiségek, szőnyegek, műtárgyak.

Budapest,

IV., Deák-tér 4. — Telefon 6—76.

Szombathely.

Sopron.

A szófiai királyi nemzeti színház tagjainak csoportképe.

A MAGY. KIR. KÖZÉLELMEZÉSI HIVATAL A JUHSAJT MAXIMÁLÁSA KAPCSÁN A

DOBÓI CSEMEGEBRINDZA

juhturó-különlegesség további gyártását és az eddigi áron való forgalombahozatalát 46246/917. sz. rendeletével engedélyezte, mert a dobói csemegebrindza kiválóságát a megejtett vegyvizsgálás eredménye is igazolta. A dobói Csemegebrindza-gyár, Eperjes címre érkezendő megrendelések utánvét mellett pontosan eszközöltetnek.

BUDAPESTEN

TAKÁTS LAJOS

IV. KOSSUTH LAJOS-U. 19.

és

SZENES EDE

V., DOROTTYA-UTCA 2.

ÜZLETÉBEN MINDIG FRISS ÁRU KAPHATÓ. ÁRA KILOGRAMMONKÉNT 14 KORONA.

A Társaság

rendkívüli száma A KIRÁLYNÉ

megjelent. Nem előfizetők részére ára 1 korona 50 fillér. Postautalványon megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalában, Budapest, IV. kerület, Reáltanoda-utca 18. szám.

GYÖNGYÖSSY SÁNDOR

FÉRFISZABÓ IV., SEMMELWEIS-UTCA 11.

AZ ORSZÁGOS KASZINÓ
SZOMSZÉDSÁGÁBAN.

VÁLLAL MINDEN ÁT-
ALAKITÁSI MUNKÁT.

ASSZONYOK KÖNVE

Tanácsok és szakszerű utbaigazítások asszonyok részére az élet dilemmáiban és női bajokban. Tartalma: A nő és a férfi világ. A boldogság analízise. Szociális szervezkedés. Asszonyi hibák. Amit minden asszonnak tudnia kell. Hygienia és prophylaxis. A női betegségek gyógyítása. Ez a mű kizáróan az «ASTER» kiadóhivatalában (Budapest, III/5., Nád-utca 1. szám) kapható. Ára zárt borítékban, ajánlott küldéssel 5.— korona.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek. Kabátok, szőrmék. Kosztümök 14-17 éves fiatal hölgyek részére. Legújabb szabásu hölgylovaglőöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

